

ОСНОВИ НОВОЇ ПОДАТКОВОЇ, ЕКОНОМІЧНОЇ Й СОЦІАЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ

I. Основні думки

1. Податкове право й податкова система сукупно мають бути повністю звільнені від мотлоху й складені цілком по-новому, у простій, ясній і для кожного громадянина зрозумілій формі.
2. Продуктивність – у сенсі продуктивної роботи, яка підтримує систему соціального забезпечення – знову має стати економічно вигідною.
3. Держава – на всіх рівнях управління – повинна знову обмежити свої повноваження тими сферами, для яких вона в первозданній своїй ролі була створена. В категорію «верховного права» мають бути в майбутньому віднесені лише ті сфери, які не можуть управлятися й забезпечуватися кожним окремим громадянином або приватним сектором економіки. Це стосується виключно наступних сфер:
 - a) внутрішньої й зовнішньої оборони (при цьому захист окремих фізичних осіб або об'єктів може бути організований на приватній основі),
 - b) правовий устрій і
 - c) податковий устрій.

Підпункти a) і b) глибше розкриті в нашому «Проекті концепції демократії та права»

Всі інші сфери – включно з наукою й дослідженнями, освітою й школами, охороною здоров'я й соціальним забезпеченням – можуть значно ефективніше й окрім того – через наявність конкуренції – дешевше управлятися на приватногосподарській основі.

II. Реалізація

Всі податки, за винятком двох, відмінюються. Всі податкові надходження забезпечуються:

- A. п'ятиступеневим **податком на споживання**
- B. тимчасовим **податком на власність**

Пояснення до пункту A. – Податок на споживання містить п'ять рівнів:

1. **Життєвонеобхідні товари з нормою оподаткування 0%.**

До цієї групи належать всі *базові продукти харчування*, такі як хліб, масло, фрукти, овочі, ковбасні вироби, рис, мука і т.д. – тобто продукти, які однаковою мірою необхідні кожному громадянину для підтримання власного здоров'я. Адже при детальнішому розгляді цієї проблеми стає очевидно, що кожна людина – багата чи бідна – споживає ці продукти в приблизно однаковій кількості. Виходячи з цієї думки сьогоднішня модель оподаткування і, відповідно, ціноформування – глибоко асоціальна, адже покупка цих продуктів для людини з низьким місячним доходом є значно більшим ударом по гаманцю, ніж для того, чий зарібок вищий.

До товарів нульового оподаткування також належать усі товари й послуги, з категорій «забезпечення старості» й «забезпечення на випадок непередбачуваних життєвих ситуацій», а також профілактичної турботи про здоров'я – як для власної потреби особи, так і для членів сім'ї.

Такими товарами й послугами є *страхові й ощадні внески, тобто медичне страхування, страхування життя, страхування від нещасних випадків, пенсійне й гарантійне страхування.*

2. Звичайні товари з нормою оподаткування 20%

До цієї категорій належать усі товари повсякденного вжитку, які – що очевидно з назви – є частиною *звичайного життя, тобто, наприклад, предмети побуту, товари широкого вжитку й господарчі товари, а також текстильні вироби, книги й прилади для «нормального» середньостатистичного життя.*

3. Товари підвищеної якості з нормою оподаткування 40%

До цієї категорії належать *більш високоякісні товари*, які не можна безпосередньо класифікувати як складову базових чи звичайних товарів. Так наприклад маленька машина належить до категорій 2, тоді як машина підвищеної якості середнього класу має бути віднесена до категорії 3. Звичайне спортивне взуття належить до категорії 2, а взуття більш високої якості (з пневматичною підшовою чи спеціальним оздобленням) – до третьої.

4. Предмети розкоші з нормою оподаткування 60%

Наприклад машини класу люкс (з потужністю більше 200 кінських сил), розкішна чи друга квартира, прикраси й дорогоцінні метали тощо.

5. Податок-особливої-регламентації з нормою оподаткування x%

Застосовується для товарів, які в процесі виробництва, поширення, використання чи утилізації наносять шкоду навколишньому середовищу та/або здоров'ю – зокрема горючі корисні копалини та ядерне паливо, відходи виробництва електричних і електронних пристроїв, пакувальні матеріали, які не піддаються розщепленню.

Тому, хто – ще не дочитавши до кінця – поспішно «хапається за голову», не варто забувати наступне (прикладі приведені для Німеччини – прим. перекладача):

- a) На протипагу введенню нових податків буде в середньому анульовано 40 % соціальних відрахувань (по половині для роботодавця та робітника), а також в середньому 30 % податку на заробітну плату і повністю наявний сьогодні податок на додану вартість (ПДД).
- b) **Найманий робітник отримуватиме приблизно на 35-40% більше нетто-доходу** (а ті, чий дохід нижчий того, що підлягає обкладенню соціальними внесками – ще більше)
- c) **Багато товарів стануть на 35-40% дешевшими** (і тим самим знову конкурентоспроможними на міжнародній арені).

Приклад для ілюстрації цього твердження: Топ-машина марки «Мерседес» сьогодні коштує приблизно 100.000 євро. З урахуванням ПДД у розмірі 19% отримуємо кінцеву ціну - 119.000 євро.

За умови звільнення підприємства-виробника від усіх податків та соціальних відрахувань, які існують на сьогодні (в тому числі прихованих), які додають (при перерахунку) до собівартості продукту фірми приблизно 80%, ця легкова машина могла б – при новій системі оподаткування – мати собівартість 55.000 євро. З додаванням 60% податку на товари розкоші у розмірі 60% її ціна була би 88.000 євро. Це означає, що навіть предмети розкоші мали би ціни в середньому на 25% нижчі, ніж сьогодні.

- d) Кожен громадянин мав би право вибирати, чи він хоче бути застрахованим приватно в усіх сферах сьогоднішнього соціального страхування й інших видів страхування, чи він вибирає

можливість державного пенсійного й медичного страхування, а також на страхування на випадок професійної непрацездатності і т.д.

При цьому кожен громадянин зобов'язаний мати *мінімальне страхування*, чим буде покладено кінець – до чого сьогоднішня система практично знаджує – можливості провисання в «сітці» офіційно-правового соціального «гамака».

Всі види страхування, що виходять за межі базових, мають оподатковуватися по нормі оподаткування звичайних товарів (категорія 2).

- е) На противагу цьому відпадуть всі *субсидії, мінімальні межі частки доходу, що не піддається оподаткуванню, максимальні межі доходу, що не має бути оподаткованим*, а також *податкові пільги*, якими сьогодні все одно користуються в першу чергу ті, хто їх собі – за рахунок списань на амортизаційні витрати – може дозволити. При більш детальному розгляді питання стає очевидним, що ті, хто не має можливості скористатися податковими пільгами опиняються в гіршому положенні. В подальшому я детальніше повернуся до цього питання.

Основною думкою цієї концепції «податку на споживання» є наступна: Ті товари, які однаковою мірою необхідні всім людям, мають бути – згідно з принципом *соціальної справедливості* – однаковою мірою доступними для кожного громадянина, тоді як для ті, хто може (і хоче) за рахунок свого доходу або статку дозволити собі предмети розкоші, мають, відповідно, у більшому обсягу вносити вклад у формування податкових надходжень держави.

Але через те, що навіть предмети розкоші, що обкладатимуться високим податком, були б набагато дешевшими, ніж сьогодні, ніхто б не прагнув купувати дорогі аксесуари й товари за кордоном. Таким чином предмети розкоші німецького виробництва знову стали б конкурентоспроможними.

Загалом має бути справедливим наступне твердження: Той, хто може дозволити собі дорожчі товари й розкіш, так само у більшій мірі користуються економічними досягненнями певної соціальної спільноти. Логічним продовженням цієї думки є те, що він має більше платити за високоякісну роботу. Відповідно ця модель, на мою думку, **є найбільш справедливою й соціальною системою оподаткування для соціальної спільноти**, в якій (незважаючи на всі ілюзії й партійно-політичні «пісні») завжди будуть бідніші й багатші як і будуть громадяни з більшою й меншою заробітною платою.

Пояснення до пункту В. – Податок на власність

Неможливо, виходячи з сьогоднішнього стану речей, бути справедливим, не стягуючи – хоча б з огляду на рівність шансів – податку на наявний на сьогоднішній день актив. Найвищою мірою асоціальним є – не розглядати наявні на даний момент активи в контекст матеріальної відповідальності перед усією соціальною системою. Той, хто володіє відповідною власністю (капітал, засоби виробництва, земельна ділянка тощо), мав би можливість її накопичувати – тобто позбавляти соціальну общину цього капіталу – поки він, зрештою, шляхом передання у спадок або дарування наступному поколінню – не спричинив би приріст вартості. Вищесказане особливо стосується **великих статків**, які підлягали б оподаткуванню – причому виключно для покупця – лише при перепродажу. Цей податок міг би – зважаючи на те, що всі статки вже після першого продажу автоматично переходять у категорію товарів, що обкладаються податком на споживання – поступово бути зменшеним і зведеним до нуля протягом періоду 20-25 років.

Чи достатньо було би стягнення *одноразового податку на власність* (що відповідало б «викупу»), чи варто було би, можливо, стягувати такий податок щорічно, щоп'ять чи щодесять років, мало би ще бути продумано більш детально.

У будь-якому випадку на норму оподаткування у розмірі 1% можна було би орієнтуватися як на цілком достатню, за умови скасування всіх пільг у вигляді мінімальних меж часток доходу, що не піддаються оподаткуванню.

Якими були б наслідки такого оподаткування «споживання» й «власності»?

1. Справедливіше оподаткування, адже кожен – відповідно до ступеню задоволення його бажань – надає у розпорядження соціальної общини відповідну компенсацію для збереження за нею довірених їй та виконуваних нею завдань. Той, хто хоче дозволяти собі більше, відповідно віддає більше соціальній общині.
2. Завдяки скасуванню всіх субсидій соціальна нерівність з усіма несправедливостями, що є її складовими частинами, була б скорочена.
3. «Струнка» - тобто знову обмежена рамками своїх справжніх повноважень – соціальна держава мала би можливість обмежити заходи підтримки тими категоріями населення, які цього справді потребують: бідні, хворі та люди у соціально скрутному становищі.
4. Забезпечення на випадок хвороби й забезпечення старості принципово перейшло б у сферу відповідальності кожної окремої людини. Власна ініціатива й досягнення знову б винагороджувалися, «паразити» нашої соціальної структури отримали б – на користь дійсно нужденних – соціально-справедливу відмову, а тягар соціальних витрат знову став би підйомним для наступних поколінь.
5. Вкладення фінансових засобів, купівля й побудова власної справи стали би знову високорентабельними й економічно передбачуваними. Приблизно три мільйони робітників і державних службовців сфери управління, що стануть «безробітними» завдяки цій податковій концепції, без проблем матимуть можливість знайти своє місце на ринку праці – за умови чесного бажання працювати. Крім того плем'я справді непрацевдатних і літніх державних і цивільних службовців за принципом старшинства поступово зникатиме природним шляхом. Той факт, що Німеччина **сьогодні** – як єдиний приклад такої ситуації в світі – **має більше цивільних службовців ніж приватних підприємців** не має права бути аргументом для того, щоб годувати їх – переходячи межі посильного – до виходу на пенсію і зберігати приблизно 1,5 мільйона безглузких робочих місць.
Кожен економіст на основі актуальних даних (валовий національний продукт; кошторис окремих бюджетів федерації, земель та общин; вікова піраміда та соціальні витрати) зможе самостійно дуже швидко вирахувати, що надходження від **податку на споживання** набагато перевищували потреби такої «схудлої» держави.
Іншими словами: Надходження від окреслених в **підпункті А.** норм оподаткування забезпечили б достатньо «ігрової маси» для покриття накопиченого на сьогодні «тягара старих боргів» - до них належать накопичені на сьогоднішній день пенсійні претензії, пенсії й згоди підприємців на виплату пенсії по старості й за вислугу років. В *той* мірі, в якій цей тягар буде природно зведений до нуля, норми оподаткування податку на споживання (ступені 2 – 4) могли би бути знижені.
6. Зниження витрат на виробництво й надання послуг, що виникло б завдяки анулюванню податків і соціальних відрахувань, створило б нові, стабільні робочі місця. Ціни на всі продукти й послуги знизилися б на 25 – 80% , залежно від категорії. Відповідно будь-яка мотивація до «перенесення» виробничих об'єктів за кордон або «переміщення» прибутку до вигідних з податкової точки зору країн зникла б. Міжнародна конкурентоспроможність Німеччини сильно зросла б, а безробіття, навпаки, дуже швидко знизилося б – **Протягом п'яти років могли б – за приблизними оцінками – бути створені чотири мільйони нових робочих місць.**

Крім того за допомогою такої податкової концепції – Німеччина стала б країною найнижчих податків – був би залучений іноземний капітал в обсягу багатьох мільярдів. Тому – зокрема

для німців – стало б дуже вигідно інвестувати в таке по новому «окреслене» *економічне місце дислокації Німеччина*.

7. Приватні підприємства у галузі забезпечення на випадок хвороби та пенсійного забезпечення працювали б не за «*принципом солідарності*», а за «*принципом індивідуальності*», тому були б, відповідно, більш продуктивними і стабільними. До чого нас привела псевдо-соціальна «*зрівнялівка*» нам на Сході демонструє ілюзія «реального» соціалізму, а на Заході доводять кошториси державного соціального страхування, що абсолютно вийшли з-під контролю. Типові роздуті штати державних і цивільних підприємств відійшли б у небуття через непотрібність. Наприклад, приватний план заощаджень – залежно від його тривалості й готовності інвестора йти на ризик – при однаковій тривалості капіталовкладення дає набагато більше доходу, ніж державне пенсійне страхування, яке не може накопичувати прибуток у страховому фонді, а працює за принципом 'проточного капіталу'.
8. Сірий «ринок капіталу», переведення капіталу за кордон з метою уникнення оподаткування, несплата податків, нелегальні капіталовкладення і незаконна робота канули б в лету, так само як і неймовірно шкідливе для економіки «організоване списання».

Що стосується реприватизації державних підприємств: Однозначно доведено, що велика кількість державних підприємств і установ (лікарні, звалища, садові господарства, молокозаводи, бійні й центри зайнятості тощо) могли б значно ефективніше фінансуватися й дешевше управлятися приватно.

Постійний «косметичний ремонт» - під час якого аналогічно «*залатаній шкарпетці*» тяжко вирішується одна (податково-)економічна проблема, в результаті чого в багатьох інших місцях знову відкриваються дірки й провокується несправедливість – був би як явище назавжди стертий з лиця Землі. Громадянин – як у найманого працівника так і у приватного підприємця – мав би доступну для розуміння ясність, що у свою чергу призвело б до відновлення довіри до законодавця й справедливості оподаткування, яку ми всі вже давно втратили.

Маса державних службовців, *що займаються лише самоуправлінням*, різко зменшилася б. Той факт, що ця система оподаткування призвела б до «схуднення» держави і її «філіалів», є очевидним. Крім того фактично лише за «одну ніч» Німеччина як економічна дислокація – стала б по-райськи привабливою, що дало би можливість ефективно чинити опір найбільшій сучасній проблемі – армії безробітних.

Кожному, хто знайде час задуматися над цією проблемою, мало би також стати зрозуміло, що тим самим – протягом дуже короткого відрізка часу – міг би бути покращений психологічний стан мільйонів людей. Це призвело б до зменшення навантаження (одразу в багатьох аспектах) на сектор охорони здоров'я, до зростання готовності працювати й радості від роботи, до покращення соціальної поведінки, а також різкого зменшення – особливо серед молоді – числа алкоголіків, наркоманів і злочинців, що дало б можливість Німеччині здобути нову перспективу на наступні десятиліття.

Проблема в наступному: Більшості політичних стратегів при одній лише думці про те, щоб бути змушеним продемонструвати своїм виборцям всю масштабність власної безвідповідальності й некомпетентності має ставати дибом волосся. Як їм пояснити «дорогим виборцям» те, про що вони самі не мають жодного уявлення? Більшість чиновників не мали б шансу на виживання, якби їх «вівці» прокинулися й почали ставити правильні питання...

Критика:

1. Цей «єдиний податок» занадто зашкарублий, адже якраз гнучкість, що виростає з великої кількості різних податків необхідна, щоб реагувати на відповідну економічну ситуацію.

- Так спосіб дій нагадує хіміка, який змішує фарби й експериментує, додаючи то більше червоного, то синього, то жовтого, замість того, щоб, застосувавши свої знання, змішати жовтий і синій для отримання необхідного відтінку зеленого. Насправді ж у цьому аргументі йдеться про викривлену спробу мати можливість застосовувати якомога більше політичних важелів і бюрократизмів, щоб мати змогу зверхньо-директивно втручатися в економічні процеси прийняття рішень, замість того, щоб залишити їх на вільний розсуд природних сил ринку. Адже ми всі знаємо яким способом найлегше привести до колапсу систему дорожнього руху у великому місті: Вимкнути всі світлофори й поставити замість них регулювальників.

2. Федеративна Республіка Німеччина – що стосується податку на додану вартість – є не автономною, а прив'язаною до директив ЄС. Тому запропонована система оподаткування є, можливо, дуже привабливою в теорії, але її практична реалізація не можлива.

- Як відомо, ідея й бюджет ЄС базуються загалом **лише** на ПДД, тобто на обігу й застосуванні товарів обміну, готових продуктів, а також послуг.

Втілення базової думки концепції означало б опору на принцип оподаткування товарів і економічних благ, що базується лише на ефективності економіки, тим самим встановлюючи орієнтоване на продуктивність і товар оподаткування.

Те, що це цілком нове орієнтування викликає у політиків країн-сусідів по ЄС ті самі заперечення, що й у німецьких політиків, є само собою зрозумілим. Але тим не менш абсолютно безглуздо було б зберігати в прямому сенсі слова катастрофічну систему аргументуючи це лише тим, що всі інші роблять те саме.

Той, хто першим наважився б зробити крок у податково- й економіко-політичну «Землю Незвіданості», протягом дуже короткого залучи в би на свою сторону сусідів – торгових партнерів, що стикаються з тими ж проблемами.

Чи, можливо, для німецьких політиків заспокійливо було б спостерігати, як держави-сусіди доходять до того самого катастрофічного стану речей в економічній та соціальній сферах, як той, що неухильно наближається до ФРН? Наскільки голосливим є аргумент з ПДД показує вже те, що в Єврозоні є десяток абсолютно різних норм оподаткування стосовно ПДД на однакові продукти.

Побіжно хочеться зробити питання-примітку щодо того, які інші альтернативи до нинішньої були б мислимі й практично можливі для реалізації. Запропонована зміна системи, звісно, не може бути введена й реалізована «за одну ніч», треба розраховувати на «інкубаційний період» тривалістю 3 – 5 років. Не може заперечити й наступне: Що стосується скорочення управлінського апарату (припинення працевлаштування державних службовців тощо), а також поступового зменшення тягаря соціальних виплат, треба розраховувати на відрізки часу в 20-25 років. **Але починати необхідно зараз!**

Завершальне слово:

Ми не зможемо обійтися без цілком *Нового Мислення*

Навіть за умови, що ми всі – в Німеччині чи іншому регіоні світу – виберемо цю альтернативу в податковій та соціальній сферах, цим хоча б і було покладено кінець нинішньому тяжкому становищу, але довготривале рішення проблеми може відбуватися лише шляхом реформи наших систем виховання й навчання.

Не сприймайте як маячню мою думку про те, що всю нашу систему виховання й навчання – від ясел до університету – необхідно поставити на новий філософський фундамент. Поки наша людяність обмежується лише благодійними зборами п'ять разів на рік на «хліб для світу» або організацією рекламних шоу типу «Акція – важка дитина», ми займаємося лише точковою роботою й дешевою «гігієною совісті». Мир у світі, співжиття й співпраця один з одним без страху у «великій сім'ї» держави та «маленькій державі» сім'ї зможе бути втіленим у життя лише за умови того, що вже в ранньому дитинстві знову буде надаватися велике значення формування толерантності й розуміння.

Для глибшого освітлення цього питання пропонуємо наш
«Проект нової концепції освіти».

Це мало б – багато хто напевно не зможе в це повірити – вплив на майже всі сфери життя. Подумайте про агресивність з якою проходить переміщення на дорогах, змагання за місця роботи й посади, інтриги, судові процеси, страйки й акції протесту...

Але поки немає нікого, хто був би готовим подивитися на професію вчителя, як на – напевно – найважливішу, а ми довіряємо виховання наших дітей не лише першокласно педагогічно й філософськи кваліфікованим людям, поки не приділяється увага *«Освіті для отримання кваліфікації дорослого/батька чи матері/керівника»*, ми будемо змушені сплачувати таким «хворобам» як ревності, страх, побоювання або заздрість наше розумове, соціальне й економічне мито. Ми «заліковуємо» симптоми (тілесні, розумові й душевні хвороби), замість того, щоб дослідити й усунути причини.

Сенсом і метою цієї розробки було ні в якому разі не створення концепції цілком нового «державного апарату» або «образу людини». Тут і зараз мова йшла дійсно лише про нову «податкову, економічну й соціальну концепцію».

Є багато моделей мислення і навчальних розробок, що були ініційовані протягом трьох тисячоліть і повсюди зустрічаєш людей, які присягають на мир і шукають задоволеності. Втілення цих думок у життя відповідало б справжньому духовному потенціалу *homo sapiens* й істинній гуманності.

Розважливості і проникливості не вимерли, а хіба лише лежать, глибоко промерзлі, в морозильній камері високосучасних холодильників нашої цивілізації. Ми повинні просто «розморозити» їх, поки не стало запізно.

Ханс-Вольфф Граф

Найбільша таємниця людства

*Легіони дослідників, кандидатів наук і вчених
Вже намагалися докопатися до суті.
Для них усіх так і залишилося покритим таїною питання,
«Чому початок у кожній справі – найважче?».
Отже, нам не залишається нічого іншого,
Аніж просто почати,
Не розуміючи, чому нічого неможливо без початку.*

J.L.Earl
